

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
37	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 13

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

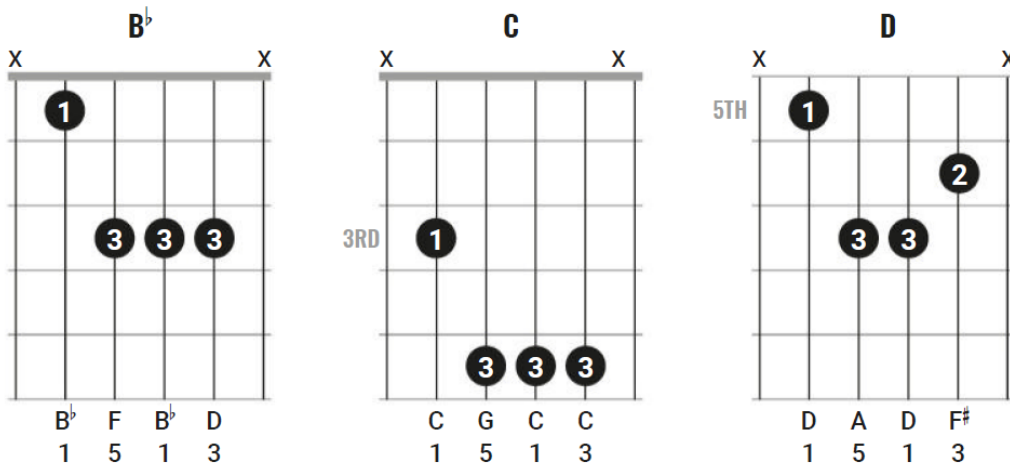
Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 13

In deze “Deep Dive” uitgave kijken we naar de akkoordenstijl en voicings van Paul McCartney, nadat we de afgelopen uitgaven hetzelfde van een ander lid van The Beatles hebben gedaan, namelijk John Lennon. Paul McCartney is een echt *songwriter* genie, een popmuziekcomponist pur sang, met een voorkeur voor mineur akkoorden en akkoorden die buiten de toonladder liggen, waarin een muziekstuk oorspronkelijk is geschreven. Veel van de musici uit de jaren 50 van de vorige eeuw, die een inspiratiebron voor The Beatles waren, baseerden hun harmonie op gebruikelijke akkoordenprogressies, zoals I - VI - IV - V, bijvoorbeeld G, Em, C, D), en deze progressies vind je in talloze nummers terug. Lennon en McCartney hadden een curieus instinct om deze akkoorden anders, en origineler, te arrangeren. In McCartney’s composities komen mineur akkoorden veel vaker voor dan je in eerste aanleg zou denken, zeker als je in gedachten houdt dat een belangrijke inspiratiebron de jaren 50 Amerikaanse *Rhythm and Blues* was, dat zich op de eerder genoemde standaard akkoordprogressie fixeerde.

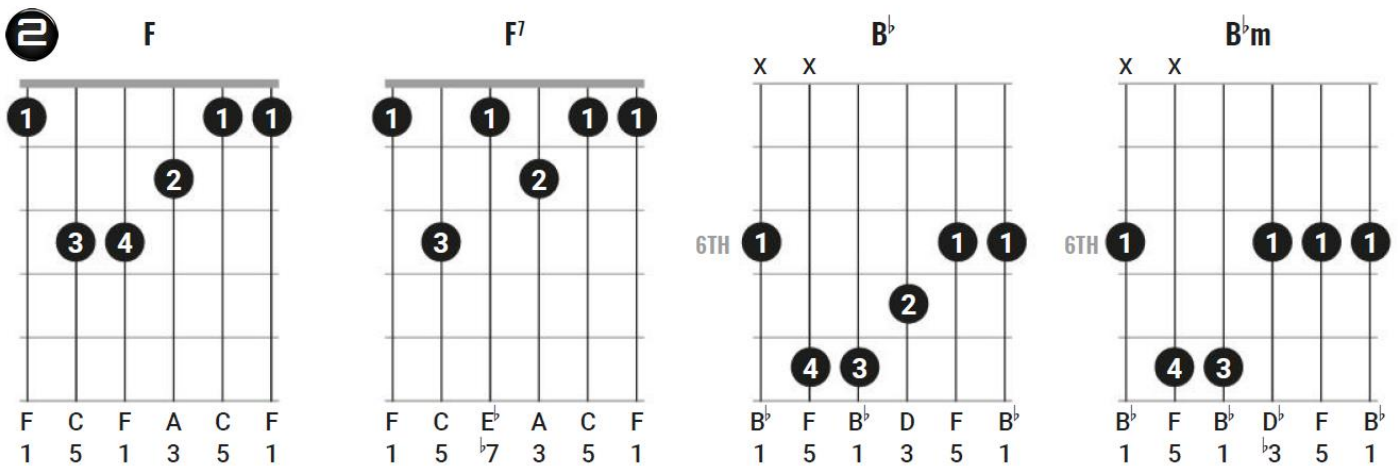
Veel van de vroege Beatles muzieknummers hebben als basis een getokkelde akoestische gitaar voor de slagritme delen, en gebruiken de open snaren en open akkoorden die de meesten gitaristen als eerste

1

<p>D</p> <p>X X 0</p> <p>D A D F# 1 5 1 3</p>	<p>Em</p> <p>0 0 0 0</p> <p>E B E G B E 1 5 1 3 5 1</p>	<p>A</p> <p>X 0 0</p> <p>A E A C# E 1 5 1 3 5</p>	<p>Bm</p> <p>X</p> <p>B F# B D F# 1 5 1 3 5</p>
--	--	--	--

geleerd hebben. In voorbeeld 1 kun je de eerste 4 akkoorden spelen zoals deze genoteerd staan, en je kunt er nog een extra maat aan toevoegen door een keer terug te keren naar het A majeur akkoord, als je het B mineur akkoord hebt gespeeld. Experimenteer eens met het in een andere volgorde spelen van deze akkoordprogressie, maar eindig in ieder geval altijd op B^b, C en D. Het zal je wel opvallen dat het B^b akkoord in deze progressie een beetje misplaatst lijkt, en dat komt omdat, samen met het C akkoord, het B^b akkoord buiten de harmonie van D majeur valt, terwijl de andere gebruikte akkoorden wel binnen de D majeur toonladder passen. We keren weer terug naar de normale oorsprong van de toonladder als we via het C majeur akkoord naar het D majeur akkoord gaan, dat bij de tweede keer vanaf de 5de positie wordt gespeeld.

In voorbeeld 2 bevinden we ons in de F majeur toonladder. Je zou een couplet uit deze akkoordprogressie kunnen samenstellen door heen en terug te bewegen tussen de F en B^b akkoorden. Je zou ook nog C majeur en G majeur akkoorden kunnen toevoegen, waarbij je dan de akkoordprogressie in de volgorde kunt spelen zoals hierboven genoteerd. Gehoormatig zul je de klassieke stijging horen als het F⁷ akkoord naar het B^b en het B^bm akkoord beweegt. Als je een starter op de gitaar bent, dan kunnen deze barré akkoorden een behoorlijke uitdaging vormen, zeker als je deze probeert om op een akoestische gitaar te spelen. Concentreer je op het zo vlak mogelijk houden van je wijsvinger, in plaats van je arm/elleboog te gebruiken om de barré greep te plaatsen.

Paul McCartney is een groot liefhebber van mineur akkoorden, maar hij heeft ook vaak ambigue introducties in zijn muziknummers, waardoor je niet direct weet in welke toonladder de compositie is geschreven. Daarnaast heeft hij een goed oor voor het samenstellen van ongewoonlijke muzikale structuren, en vermijd

3

Em	Am	Dm	G
0 0 0 0 0	X 0 0	X X 0	0 0 0
E B E G B E 1 5 1 3 5 1	A E A C E 1 5 1 3 5	D A D F 1 5 1 3	G B D G B G 1 3 5 1 3 1

hij heel vaak de gebruikelijke vier of acht-maten progressies. De akkoorden uit voorbeeld 3 kunnen gespeeld worden zoals deze staan genoteerd, of herhaal de E mineur en de A mineur om er een zes-maten progressie van te maken. Is deze progressie in de E mineur toonladder? Of is het de G majeur toonladder? Voeg als akkoord een C majeur toe, en probeer een couplet samen te stellen dat de akkoorden C, F en G gebruikt.

4

F#m	C#m	B	E
F# C# F# A C# F# 1 5 1 3 5 1	C# G# C# E G# 1 5 1 3 5	B F# B D# 1 5 1 3	E B E G# B E 1 5 1 3 5 1

G#m
G# D# G# B D# G# 1 5 1 3 5 1

In voorbeeld 4 bewegen we ons heen en weer tussen het F# mineur en C# mineur akkoord voordat we verdergaan met het B majeur en E majeur akkoord. Maak je geen zorgen als er uiteindelijk een 10-maten frase uitkomt, dat is voor Paul McCartney niet ongewoonlijk. Je zou ook nog kunnen experimenteren met het spelen van een A majeur akkoord voor het B majeur akkoord. Als je al niet onder de indruk bent van de originaliteit van deze progressie, probeer dan eens een aanvullende progressie te schrijven waarin je de G# mineur, C# mineur en B majeur akkoorden verwerkt. Het klinkt allemaal simpel en vrij natuurlijk, maar dat

wordt het pas echt als je bent aanbeland bij het E majeur akkoord, dat je weet in welke toonsoort deze muzikale frase zich bevindt. Dit is een echt bewijs van het werk van een originele *songwriter*.